

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 6 ב' ספטמבר 2023 | תשרי התשפ"ד

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

ערב יום הכיפורים התשפ"ד,

אנו מביאים בפניכם את גיליון יום הכיפורים של כתב העת של 'אשכולות פואטיקה' ובו יצירות מובחרות של משוררים ומשוררות בנושא 'דיוקן עצמי'.

כתיבת העצמי, נובעת מהתבוננות פנימה והחוצה. מי שאנחנו בזמנים ומצבים שונים, מי שהיינו רוצים להיות, השתקפות העצמי בסביבה החיצונית והפנימית. אין זמן מתאים יותר מיום הכיפורים לעצור ולהתבונן. עת חשבון נפש ביננו לבין עצמנו, זולתנו ובוראנו.

לשמחתנו הרבה הקול קורא שהוצאנו נגע ברבים ורבות מכם וקיבלנו מאות יצירות של משוררים ומשוררות ולכולם רצינו לתת בית בגיליונות של אשכולות פואטיקה. לאור זאת, החלטנו להוציא השנה שני גיליונות, הראשון פורסם בערב ראש השנה וזה, השני, בערב יום הכיפורים.

גיליון זה, כקודמיו, רואה אור באתר 'אשכולות פואטיקה - בית לשיירה עברית וליצירה'. עוד באשכולות פואטיקה, מפגשים חודשיים לשיח על מגוון נושאי כתיבה ולהקראת שירה, תערוכות, הרצאות, סדנאות ומופעי שירה לקהל הרחב בספריות, בתי תרבות, ברים מקומיים ועוד. ל"אשכולות פואטיקה" הוצאה לאור המציעה הדרכה, עריכה ופרסום של ספרי שירה.

תודה רבה לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה - כתב העת': איציק רייכר, נופר בר, רם הרשטין, אושרה יצחקי, אתי אדווה צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון.

הניקוד באחריות המשוררים.

קריאה נעימה ושנה טובה,
שוקי גוטמן,

משורר, יזם תרבות ומו"ל, עורך ומייסד 'אשכולות פואטיקה'

[/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

משתתפי כתב העת:

שי לוביאנקר	רבקה פישביין	יעל רן
שירלי שמואל	רבקה ויטנברג	נועם מאיר שדות
שחף ויאר	רותי איצקוביץ'	נגה ספיר
שישי מאיר	רויטל קלם	נגה שגב
שלי מזרחי	רונאל מרגוליס	נורית צדרבוים
שרון אסיבקוביץ	רחל בכר	נר שטראוס
שרית עזיזי	רותי לביא	נילי פלד
שרונה שלומי	רחל אשד	נעמי לבנון קשת
תמי קויפמן	רחל גולן	נעמי מנדלבאום
תום ברקאי	רויטל משעלי	נעמי תדהר
תות הרמס סאטורי	רחל נפרסטק	נילי קלינגר
תמר עיני להמן	רם הרשטין	נתנאל נדב
תמרה חלוצי	ריבי זהר	נירה שי
	רן שייט	סוניה ביידר
	רמי הלוי	עידו הייק
	רני רוזנטל	עמי בטיטו
	רז סופר	עמרי חולון
	שולה ברנע	עמית דרבקין חן
	שולי כהן	ענבל אשל כהנסקי
	שוש סוזן בן עזרא	ענבר תבור
	שוקי גוטמן	ענת זגורסקי שפרינגמן
	שי שופטי	עפרה מדקר
	שי מדמון	פאדי רזוק
	שירה כהן	פטריס אלברט
		ציפי שחרור
		צ'רנה שלומוביץ'
		קארינה ס.לינצקי
		קלרינה פריבורקין

הוראות הפעלה לצייר/ יעל רן

התחל מהשער

עשה אותו פרעמה בעודו פרוש

ושטוח בהיותו אסוף

בגומיית החנק.

השאר מקום למצח העליון,

וחתום מעליו פסי מחשבה אפרוריים.

בחלקו העליון של האף המחש בליטת כבד.

צבע בגוון מט מעטפת עור,

ופזר מעגלים משתנים של

תקוות צרובות מחיר שמש.

ואת החיוך עמעם

וציר אחרון.

* / נועם מאיר שדות

מי אני?
אדם בלי שקל בכיס
אבל עם המון שמחה
ועם דבקות במטרה.
עבודת הבורא היא מטרתי.
אני נחוש בדעתי
להמשיך את החיים
גם בעת צרה
מאמין אמונה שלמה
ולא מאבד תקנה
כי אני מאמין
ש'יהיה בסדר
כמו ש'יוסף הצדיק
עבר שבע מהדורי גיהנום ונצל
והפך למשנה למלך מצרים הרם.

אני- אני/ נגה ספיר

עסוקה בלהבין את תוכי
בתוכי.
באשת הלילה היורד
דלת נסגרת
אוקיינוס נפער בינינו.
כשחיינים אנו משיטים עצמנו לכל ארכו,
חסרי ציפה.
שפתי מנחות על
צוארך
בקירות,
מדוזה מתכנצת.
פעמוני פתוחים למולך
לופתים אותך בחוטים דקיקים
רעלי נגרים מפי
נוזל רירי ושקוף
דבק בך, נצרבת.
מתוך כאב גופך אתה נעור
אני מושה אותך
בחזרה
לחוף מבטחים.

צמצום/ נגה שגב

רבות.
עלי לבחר,
להפך, בעקר להפך.

יש עוד כל קה הרבה להרפות ממנו:
כדי להביא אותי
ללא בגדי מלותי.

המון.
כמעט כלום.

מול עצמך/ נורית צדרבוים

בַּעֲתוֹת צְלִילָה שֶׁל נֶפֶשׁ תּוֹהָה
תַּעֲמִדִי בְּצִלָּה שֶׁל אֶת כְּחוֹמָה
תִּנְשָׁמִי עִמָּךְ בְּשִׁבִיל נִשְׁמָתְךָ
תִּגְלִי חֲלָקִים שֶׁל כָּל הַיּוֹתֵךְ

בַּעֲתוֹת צַעַר וְגַעַר
וּכְאֵב מְפֹלֵחַ כְּתַעַר
עֲמִדִי מוֹלֵךְ בְּשַׁעַר
לְקַבֵּל פְּנִים חֲדָשׁוֹת
חֲשׂוּפֵי עוֹר קוֹרְנֵי אוֹר
לְרְאוֹת עוֹד לְדַעַת עוֹד

ואני חכיתי לשוטר/ ניר שטראוס

אם לא אכל, יבוא שוטר.
בינתיים הגיע הרופא
ולא היה אף חבר
שידבר אתי על זה.
לא שוטר ולא דין
גם לא מכוין תנועה.
אמנם היתה סיעת זרה
שקשרה לה את הרצועה.
ואני חכיתי לשוטר
שישליט סדר.
לא נגעתי בצלחת.
התפללתי שתחיה.

על כן הציור/ נילי פלד

מנחת אני לפניך
על כן הציור
ובעיני,
משתקפת
כהות יתמותם
של הורי .
ראה, הן פסי שואתם
שנחרצו בדמותם,
סדקו קמטים נסתרים
גם בשפלות
של דמותי .
אך אם מביטים
בעיני אהבה,
משתפלות כאן גבעות
מוריקות של תקוה,
נשאות הן בחנן
על קמורי גופי .
ולבי קשוב וכמה
חושק בחיים,
צבעיו על הבד
משתהים משתנים,
יש אומרים חנני
אין הוא גם לעולם,
לתמיד ערני.

כל אחד צריך/ נעמי לבנון קשת

קָל אֶחָד,
שֶׁהוּא גַם אֲנִי,
צָרִיךְ פְּנֵה קִטְנָה
שֶׁהִיא רַק שְׁלוֹ
שָׂבָה יוֹכֵל
לְצֵאת בְּשִׁקְט מִדַּעְתּוֹ.
בְּכֹל רָגַע שִׁיעוּלָה מִלְפָּנָיו.

קָל אֶחָד,
שֶׁהוּא גַם אֲנִי,
צָרִיךְ שְׁעָה בְיוֹם
שֶׁהִיא רַק שְׁלוֹ
לְפָגֵשׁ בָּה לְבַד אֶת
מוֹתוֹ.
בְּכֹל רָגַע שִׁיעוּלָה מִלְפָּנָיו.

קָל אֶחָד ,
שֶׁהוּא גַם אֲנִי,
צָרִיךְ יוֹם בְּחֻדָּשׁ
שֶׁהוּא רַק שְׁלוֹ
לְכַנֵּס בּוֹ
אֶת עֲצָמוֹ. לְעֲצָמוֹ.
בְּכֹל רָגַע שִׁיעוּלָה מִלְפָּנָיו.
וְאֵז
לְחַזֵּר.

כרישה/ נעמי מנדלבאום

יש במטבח אשה
והיא קוצצת כרשה.

ובתוך האשה

יש סידות.
יש תשוקה וכאב גדול.
יש חדנה תוססת ורקוד.
ופחד.
ומסע.

לא נתן לראות דבר.
לא סדק.
לא דמעה.
רואים רק אשה ,
וקרש חתוך
וכרשה.

אבל כלם בתוך האשה.
כמו תערבת של לביבות כרשה.

זהר האור/ נעמי תדהר

המשמעות שמעבר למלים חושף את סודן
פרשנות מאגית.
זרחת באור שלה
ואתה חושב על ימים טובים.
לבשת חליפת הצלה
/אל תנעלי את הדלת/
לא נראה לי להטוטני
חרב פיפיות.
ואני רק רציתי לחבש את הכובע.
"אל תעלמי שוב"
תסתפלי אל האור חדושי זהר מרהיבים וזה
הולך נהדר.
עוד לא הספקתי להגיד את הדבר הנכון.

מאין באת?/ נילי קלינגר

ארצה של אמי כבר אינה קימת
נעלמו שוקי החופש הצבעוניים
ורחות התבלינים נבללו בקולות המואזין.
המקום אחר, הסוּם בגבולות נקשים
מהדהד חוסר אמפטיה לפרט.
שם בני אדם משוועים לחופש
טומנים מחשבות תחת רעלות.

ארצו של סבי נטמעה
בברית ארצות גדולה
ששבה ונתפרדה ושלגיה נמסו.
סבי סבי משם ומשם שזרו געגועים
למקום הזה שבו נולדתי.
חלקי ממרחבים חמים וחלקי משלגים
אותם מחבר געגוע.

שפתי החדשה-עתיקה
סבתי מספרת ספורים מן המזרח
במבטא רך מתנגן
סבי מחליק על זקנו, אגדות מושלגות
מתגלגלות מידי.
חלומותי רבודים בנגינות שונות

שפתי החדשה-עתיקה אומרת
תפלות, לפעמים סתם עושה חשוב
של עודף.

גדר תיל/ נתנאל נדב

בְּשִׁכּוּנֵת רִקְבוֹת וּפְסִים פְּסִים
שֶׁצִּירוּ עַל יְדֵי אָדָם שְׁמִים
וְעוֹזְרֵיו חֲסָרֵי הַצָּבֵע.
מִי שֶׁיֵּרֵד מֵהַפְּסִים-
נִזְרַק מֵהַרְכָּבָת.
נִשְׁתַּל מִחֲדָשׁ הֵיכָן שֶׁנִּזְרַק.
יֵשׁ שֶׁהִשְׁלִיכוּ בְעֵדִינּוֹת וּנְשָׂאתָם רוּחַ,
אוּ הֶעֱמִיקוּ שְׂרָשִׁים, הִפְרִיחוּ פָּרַח.
יֵשׁ שֶׁנִּזְרְקוּ בְּכֹל הַכּוֹחַ,
וְצִמְחוּ עֲצָמָם יְשׁוּבִים עַל בְּרָזְלִים,
עִם קוֹצִים עַל הַשַּׁעַר,
וְגֵדֵר תֵּיל עַל הַנֶּפֶשׁ.

אני/ נירה שי

ממחית גדולה בכבוש היצור
גבורה
מהדקת במלח,
דוחסת בחומץ,
מצמצמת בסכר,
נהיית
קמטוטים פרוכים
סביב
חוט דק של אומץ
שעוד מחזיק
אותי

אני מתפללת לעצמי/ סוניה ביידר

אני מתפללת לעצמי -
עצמי,
למדי את עצמי
לראות עצמך
כפי שיהיא
במבט חומל
של רוח נעימה
לעת שקיעה
באמונה
שלבית הזה לא יתלשו הקירות
ישברו המראות
יבעבעו היסודות
לא תפרץ הלבה
מבין הפצעים הפתוחים
של אי השכיחות
של עצמי
לעצמי.

קוֹדָה / עידו הייק (עפ"י אותיות שמי)

עֵד יְקָה דָּן
עֵד יְקָד וְדִי
יְקָה עֵדִי וְדָוִד דָּק
יְדִידִי
יְקָד וְעֵק
יְעֵקֵד וְדִי

עוֹד יְקָד דָּן
עוֹד יְקָה וְדִי

המקום ממנו באתי/ עמי בטיטו

המקום
ממנו באתי,
כבר איננו קיים,
המקום,
אליו חשבתי ללכת,
מעולם לא היה שם,

המקום!
בו אני נמצא כעת,
איננו שוה דבר,
אם לא אמצא אותך
כאן לצדי!

*/ עמרי חולון

הוֹרִי הַבִּיאוּנִי חֲצִי אָדָם
חֲצִי כּוֹנֵה וְנִשְׂאוּנִי מִתּוֹךְ
הַעֲדָנִים הַרִיקִים אֶל עֶבֶר
הַקָּיִם, וְעַתָּה מָה?
צְרוּר רְצוֹנוֹת נוֹתְרָתִי
שָׁאִין בָּם בְּקֶשֶׁה

בבואה במראה/ עמית דרבקין חן

ראיתי אשה בחדרי,
כבואת עצמי בראי.
המראה שקפה את חיי
וחדרה לנגכי נשמתה.
הראתה סימני הכר
של קמט זכרון המסרב לדעך
בתשוקתו לטרף את החיים
לצד קמטים משתנים, תשושים
עם כל כף הרבה שנויים
שחותה במהלך השנים.

ראיתי אשה בחדרי,
מחפשת מפלט לזכרונותיה
בתוך דיוקנה העצמי.
זוכרת אהבות ישנות,
רצונות, חרטות
וטבילות של אשר אישי
באלבום המשפחתי.
השעון המתקתק,
במראה של הזמן
פתח דלת מסתתרת
שנטרקה כלא מותרת
והזכירה לה שלא תשכח
להגשים חלום שנשכח.

שירת אישה/ ענבל אשל כהנסקי

צוללת לבאר דבש ועוקץ בקדר העבודה
מוצאת שם שאריות אשה
מפרקת איברים.
דולה פסות גוף
מתיקה אותן
למלים.

יוצרת אותי מחדש ,
קלומר, נעשית אשה
שהיא אחרת.

אני/ ענבר תבור

אני

מתגלה
ונעלמת

כמו קור עכביש
המתוים
בין שמש
לרוח.

אישה מודולרית/ ענת זגורסקי שפרינגמן

אָנִי אִשָּׁה מוֹדוּלָרִית
נִקְשָׁרֶת בְּיָדָךְ וְנִתְקַת
כּוֹפֵלֶת וְנִחְלָקֶת.
מִתְחַבֵּרֶת וּמִתְפָּרֶקֶת לְפִי הַזְמָנָה.
נִשְׁבָּרֶת וּמְרַכֵּבֶת.
בְּשִׁבְלֶךְ.

אָנִי אִשָּׁה מוֹדוּלָרִית
בְּזְכוּתְךָ וּלְחֻבְּתְךָ.

-אולי תפסיק לָאֵהֵב אוֹתִי לְפָרְקִים?

ענת נפטרה ב 13.09.23, יהיה זכרה ברוך
משתתפים בצער המשפחה

אנשים שקופים/ עפרה מדקר

יש בינו אנשים בכל מקום,
על שפת הים, בשכונה או במרכול.
הם קמים בבקר, אוכלים, עובדים-
בדייק כמונו.
רק שאנחנו לא רואים.

הם כמהים, לעתים מאכזבים,
מחפשים משמעות לחיים - בדייק כמונו.
הם חולמים, הם מתאווים,
אחר אהבה תרים-בדייק כמונו.
רק שאנחנו לא רואים.

הפרתי פעם איש שקוף,
שמצא לו אהבה.
ברגע שלטפה לו את הלב,
לבו נצבע.

בדומה ליום וליל/ פאדי רזוק

הליל השקט והנעים
שאופף את הירח והעננים,
יודע את מסתורי המלאכים,
סודות הרדומים וספוגי העטלפים,
מאיר את העולם בלבנה ובקשוטי שמים
מנצנצים, שעושים אותו שלוו ומקסים.

השמש שמעניקה ביזם לעולם את החיים,
קרניה מסתננות בין עלי העצים,
מחזקות את האדם,
וצובעות את השמים והפרחים
בצבעיה היפים.

כה אנוכי מכיל ושומר סודות בדומה ל "ליל"
וכמו; "השמש" אוהב, תומך, נוכח ולא אוזל
בעת עלות השחר יחודי הוא המפגש
בין האני ביזם

והאני שדומה לליל

פינות חשוכות/ פטריס אלברט

חשוף במעלה הר
פרום כביום הולדי
בדרכים עקלקלות
ורוח נושבת נגדי

במעליות הזמן בוששתי
בקומה הלא נכונה
כמו דמותי, לא אני
קצה אריג פרום בפנה חשוכה

ובירידות חיי
ברדף תם חלשותי
נחלצה דמות תאומה הומה לעזרה
להגנתי כחומה בצורה

הרום תמיד נגדי
אי שם, נגדית
בפנה חשוכה

אולי זה אושר / ציפי שחרור

אֶהְבֶּתִי עַד כְּלוֹת
חִלְמִתִּי נִפְלִיתִי נְעֻרְתִּי
הָאֵם זֶה הָאִשָּׁר.
חִלְפִתִּי עַל פְּנֵי אוֹקֵינוֹסִים
עֲשִׂיתִי גּוֹפֵי פְרִיזוֹן
הָאֵם זֶה הָאִשָּׁר.
טַעַמְתִּי מִן הַפְרוֹת הָאֲסוּרִים
הָאֲזַנֹּתִי לַמְרָאוֹת
רְאִיתִי אֶת הַקּוֹלוֹת
הָאֵם זֶה הָאִשָּׁר.
הַתְּפַלְלִיתִי לְאֵל אֶחָד
וּלְכֹל הָאֱלִילִים כָּלֵם
גִּזְרְתִּי עָלַי שְׁתִּיקָה וְדַבֵּר
הָאֵם זֶה הָאִשָּׁר.
אֲנִי תוֹהָה בְּאִשָּׁר. בְּהַכְּסָפוֹת לּוֹ
תָּרָה אַחַר אֹר קָטָן מִבְּלִים
לְעִשׂוֹתוֹ כְּזֶה.

אני / צ'רנה שולמנוביץ'

אני מסתפקת על עצמי במראה
אני, השלמה.
מתהלכת על פני האדמה.
מתעלמת לחלוטין מכל הסדקים,
סדק על סדק על סדק,
במקומות מסוימים יש כבר שברים.
אני משלמת כפי שאני,
אין בי שום פחד שמהדהד מהפנים,
זה רק האחרים מתבוננים בחשש
שיום אחד אפל...
אתמוטט לחתיכות ולא יצליחו לאסוף את
השברים.
אני שלמה זה ברור אין בכלל שאלה.
הסדקים לוחשים בקול צעקה חנוק,
השברים כבר עיפו מלדבר,
זה קולות של אחרים מלאים בפחדים.
אני הולכת שלמה על פני האדמה,
מתעלמת לחלוטין מאחרים,
איני שומעת קולות מבפנים.
אני שלמה?!
אלמת אור קטנה מצליחה לפרץ את
הסדקים
פתאום המראה משתנה.

* / קארינה ס. לינצקי

אָני
שְׁכַל חַיִּי
קְרוֹבָה לְאִמִּי
כְּמַחֹג שְׁעוֹן לְזִמָּן
בְּעֵצָם אָנִי
כְּלִי אֲבִי
נִרְגָזֶת
נִרְמָזֶת
עַל כָּל הַפּוֹטוֹנֶצִיאַל הַגְּלוּם
שֶׁלֹא מִמֶּשׁ
כְּנִדְרָשׁ.

תמונת ראוי/ קלרינה פריבורקין

כְּשֶׁהֵייתִי קֶטְנָה, פְּחַדְתִּי מִבְּאֲבֵא יָאגָה -
זוֹלָלֶת הַיְלָדִים
לְמַדְתִּי לְהַשְׁלִיךְ פְּרוּרֵי מַלִּים בְּשִׁבְלֵי הַחַיִּים
כְּדֵי לְזַכֵּר אֵיךְ לְחַזֵּר הַבֵּיטָה.

כְּשֶׁבִגְרָתִי, זֶהִיתִי אֶת יָאגָה חֲרוּטָה עִמָּךְ
בְּשִׁבְלֵי פְּנֵי,
זוֹלָגָת אֶל מְרַחְבֵי הַזְּמַן שֶׁבֵּין תְּרַבּוּיּוֹת
וּמְדִינּוֹת.
מְמַזְגָת שִׁבְרֵי זְכָרוֹן לְתַמוּנַת רְאֵי שֶׁל זְהוּת
חֲצוּיָה.

נשמרת/ רבקה פישביין עמנואל

ולרגעים שוב אינני מתרת לעצמי
אינני מתירה עזות לשון מחצפת
להטעים בה עוררות דעת
פושה אין בוש באיברי
מזינה פריצות גוף תאב געת
ענוגי אביונה, סתרי אשה

וכיום מיומים שוב אינני מתמסרת
אינני מסירה מעצורי צלילות שבירה
להענות כשפחה לשכרון זר
משל הסכנתי שאת אהבות מזדמנות
לקושש בהן נדבות רגע, טלטלות ביאה
מדמה
תעתועי רגשה כוזבת

עתות אני נשמרת לא מדעת

שברי עראי מדחק מניאים מרצות
שפתי חלקות לשון סתומה
נושקות גוף רעב אהבה שבע עכבה
היות למחצה
נרפסת אל תוכי תכים גסים
אני שותקת
אותי.

דיוקן של בדידות בחג/ רבקה ויטנברג

ראש השנה.
שנהיה לראש ולא לזנב.
מאחלים "שנה טובה."
אבל אני הרבה פעמים לבד בבית.
או שאני צריכה להתחנן שיזמינו אותי.
הפעם ערב החג יוצא ביום ששי.
אני לא יודעת אם יש לי כח שיזמינו אותי.
להיות לבד בחג זה לא נעים.
אבל גם לא לבקש שיזמינו אותי.
אני מרגישה בודדה.
כואב לי הלב שכלם ביחד.
אוכלים את סימני ראש השנה,
בסעודה הראשונה של החג.
תפוח בדבש, רמון.
בוא לא נתמם:
אנחנו יודעים טוב מאוד למה אנחנו אוהבים
את החג.
זה לא כולל הפקקים בדרך לארוחת החג.
אפשר לסכם בשלושה שלבים:
נסו להרג אותו.
לא הצליחו.
בואו נאכל.

אני בראי עצמי/ רותי איצקוביץ'

יש תֹּחֶלֶת
בְּהִיּוֹתִי מִתְלַתֶּלֶת,
מְגֵלָה
בְּהַדְרָגָה
אֶת חַיִּי כְּמֵרָאָה:
כְּשֶׁאֲנִי מִזְעִיפָה פָּנַי
הֵם מִזְעִיפִים לִי חֲזָרָה,
מְאִירָה פָּנַי וּמְחַיֶּכֶת
הֵם מְשִׁיבִים לִי בְרָכָה,
אֲנִי הַמֵּרָאָה הַמְשַׁקֶּפֶת
אֶת אֹרִי,
בְּעוֹרֵי הַשְּׁחוּם
אֶמְצָא אֶת הַנְּחוּם,
מִכָּאן, נִתֵּן לְהַבִּין
כְּרֵתִי בְּרֵית עִם שְׁעָרֵי הַמַּלְבִּין,
לוֹקַחַת בְּאַהֲבָה,
בְּטִבְעֵיזוֹת,
וּבִידִידוּתֵיזוֹת
אֶת הַנְּגוּדִיזוֹת
בֵּין הַלֵּבָן שֶׁבְשַׁעְרֵי, לַמֵּרָאָה שְׁחוּרֵי וּמְקוֹרֵי,
יש תֹּחֶלֶת
בְּהִיּוֹתִי מִתְלַתֶּלֶת.

הוא מתקלף לאט לאט / רויטל קלם

הוא מתקלף לאט לאט
קלפה קלפה מעט מעט
מציץ אל העולם טפה
ומגלה בו עוד קלפה
הוא מן טפוס קצת בצלי
מפנם מאד כך בכללי
תזוזות חדות אינו אוהב
וכך מרגיש מוגן היטב

עם הקלפות הוא חש בטוב
שומר אותן קרוב קרוב
שנים רבות שהוא אתן
שנים רבות שהוא ביתן
עם עוד קלפה שעוד תרד
הוא מתקשה להפרד
צבר אותן מדי שנה
הן לו מגן הן לו צנה

האיש כך חי וכך יחיה
לא משנה מה יהיה
ואין שום טעם ליפות
כן נוח לו עם הקלפות

התבוננות/ רונאל מרגוליס

לילה ירד
מטתי רכה
שקט שורר באזני
עיני עצומות לרוחה
נושמת נשימות עמקות
שלות נפש נושקת לי
הפתעה נעימה
לבי מתרפק
נפשי מגלה את המקומות בהם לבי מזמר
כמו ילד
עיני סקרניות
אט אט
הגשמה מתוקה מתהווה לה
תובנה מחלחלת
אני חדשה
אחרת

התבגרות/ רחל בכר

כְּשֶׁהִפְסַקְתִּי לְהִתְאוֹזֵת
לִיָּפָה
וְהִתְחַלֵּתִי לְרָצוֹת
נֶח.
כְּשֶׁבָחְרַתִּי לְדַבֵּק
מִהַחֲשֵׁשׁ לְהִתְנַתֵּק
כְּשֶׁבָחְנִתִּי אֶת עוֹרִי
וְהֵאֹרֶר הַחֲוִיר
כְּשֶׁהִשְׁתַּעֲבַדְתִּי לְמִשְׁנֵתִי
וְהִתְוֹדַעְתִּי
לְצַבֵּעַ
זְהוּתִי.

"

*/ רותי לביא

כְּשֶׁמוֹצִיאים אֶת הַרְחֵם נוֹצֵר חֲלָל, וְהַגּוֹף מְנֹסָה
לְמֵלֵא אוֹתוֹ" (אָמַר הַרוֹפֵא)

אֵין בִּי כַּעַס עַל הַגּוֹף.
בְּרוּר לִי, שְׂאִין הוּא מְרַגֵּל בְּחֲלָל זֶה כָּל וְעֵקֶר
וְלִכֵּן הוּא פּוֹגֵעַ כֶּךָ בְּעֵצְמוֹ וּבְמִי
שְׂאִין לָהּ מִלְּבָדוֹ.

גַּם אֲנִי, שְׂעֵל גּוֹפִי שְׂלִי אֲנִי מַחְלִיטָה
לְמֵרוֹת שְׂמַעוֹלָם לֹא יִפֶּה כּוֹחִי לְכָךְ-
לֹא בְּאִמְצָעוֹת נוֹטְרִיוֹן וְלֹא בְּאִמְצָעוֹת אֶל
כְּלִשָׁהוּ-

מְנֹסָה תָּמִיד בְּבִהִילוֹת
לְמֵלֵא אֶת הַחֲלָל הַרִיק
פֶּן אֶפֶל בּוֹ וְאָעֵלֶם כְּלִיל.
גַּם אֲנִי אֲנִי טוֹרַחַת לְעֶצֶר
לְבָדִיק מָה יִקְרָה לְגוֹפִי
כְּשֶׁאֲנִי עוֹרְמֶת אֶת הָעֶפֶר וּמְמַלְאָה אֶת
הַבּוֹר.

רכבות מתות/ רחל אשד

רכבות מתות דוהרות בשדות שהשחירו
נושאות מה שנושאות.
נהגי קטרים נהנים לצרח מתוך ראשי,
נאנחים שהם
כל-כה רוצים ליטן אבל יש להם הגה בין
הידיים
ואחריות, ומה אני יכולה לענות להם, צנופה
על הפרסה
רק להקשיב ולתת ללילה איכשהו לעבר
דרך

אפלו השקט שבשחר טוב רק להלבין עינים
עקבות מדם
הוא לא מחזיר דברים לסדרם הנכון בראשי,
שם זה רק מתגלגל ומתגלגל ומתגלגל,
כתרנגול פפרות אדם כפות אל המסלה, כן
אלהים,
במקומי.

חלום/ רחל גולן

אם תרצה -תבוא שוב.
אני פה מחכה.
חלום הופך למציאות
חומקת במהירות,
מותירה בי געגוע מטלל,
שאין לו סוף,
שוב מהר, אל תאחר
לשוב אל חלומי,
בקול בגוף ובחיוך
מקר
שכבר שנתים פה חסר
חלום שוב חלום.
חזר, חזר.

דיוקן/ רויטל משעלי

מתבוננת בדיוקן שלי
ולא מאמינה
מי זו המביטה בי מתוך הציור?
האם זו אני?

תורשה/ רחל נפרסטק

בִּירְשָׁה בָּא לִי הַבְּכִי
נִפְשִׁי לֹא מְצָאָה מְנוּחַ לְרַגְלָהּ
בְּעֵתוֹת מְבוּל.

עַד שְׂיִדְעֵתִי אֲשֶׁר גְּדוּל
יְעִינִי שׁוֹב פְּלָגֵי מַיִם.

מֵאֵז אֲנִי מוֹנָה יוֹם-יוֹם
אֶת רַגְעֵי הָאֲשֶׁר שְׁקוֹנְשֵׁתִי בְּחַיִּי,
שָׂאם נִגְזַר עָלַי לְבָכּוֹת
-לְפָחוֹת מְשֻׁמָּחָה.

תמונת קיר/ רם הרשטין

שיקגו,
מכון האמנות.
בכסות מראה מגנדר,
צילינדר, שפם מהדר,
על נהר הסן,
איש מרחק מהרר.

ואתה, בין
רוח,
חרבן
ונהר.

אוסלו,
גלריה לאמית.
עינים חלולות לרוחה,
ראש ביצה מבעבעת
נע ברוח זעקה
כאב אלהי משתפך
בין כחל ללשונית אש
גשר עץ, תש, מיאש.

מדריד,
רינה סופיה.
מרומים זועקים,
קלית אחים מפצצים
עין פה,
רגל שם,
על גב גחון בחרבן
בדמי שחר לבן.

לשים את שמי/ ריבי זהר

לשים את שמי

ברשמיית,

בכעס,

בצווי,

ברך

ואני

עדין לשה בו

בעצמי.

מחפשת לדעת

את החיור שבו

וללוש אותו למקומו.

אבנים/ רן שייט

עָרַב
בְּחֶדְרֵי הַבַּיִת וְאֵנוּ
הוֹפְכִים יְהִלּוּמִים
לְאֶפֶר שֶׁל גְּרֵפִיט
בְּחֶם שֶׁל סוּף הַקִּיץ
בְּלַחֲץ סוּף שְׁנָה
בְּלַחַם הוֹרְדֵת יְדִים
וּבְעֵרַת הַמְלַחְמָה
בְּמִשִּׁיכַת תַּחֲתִית תְּהוֹם
הָאֲדָמָה רוֹעֵדָת
רִיכְטֵר-
תִּשַׁע בְּסֵלִם.

אָנִי עוֹמֵד
עִרְם,
רוֹשֵׁם עַל דֶּף לְבָן
שָׁחַר צְלָלִיזוֹת פְּרוֹפִיל עֲצָמִי
בְּאֶצְבָּעוֹת פָּחֵם.

פחמן מתקיים בטבע בצורת גרפיט פריך ושחור או
יהלום נוצץ ושקוף. גרפיט הופך בטבע ליהלום בחום
גבוה ולחץ רב.

אקליפטוס/ רמי הלוי

אני גר בחצר של ציירת,
מהסטודיו עלי מסתכלת,
זרועות לי צרובות של אזור ותיק,
בצבעים של ורד, על חום עתיק.

פורצות בצמרת ישר אל האור,
בעיניה, אני שמשון הגיבור,
הציירת אוהבת לבחון אותי,
מנציחה, מדייקת את מלכותי,
בכל ענף היא נוגעת ונזהרת,
בל תפגע בקלפה מתפוררת.

אני אקליפטוס בן מאה ועשרים,
גבוה ונאה ולא שבע ימים,
אני אקליפטוס בן מאה ועשרים,
עצים ותיקים לעולם לא כורתים.

עשרים שנים מאז הפועלים,
הגיעו עם מסורים וגרזנים,
רק ציירת עם דלי מלא מים,
עמדה למולם, עם אש בעיניים.

חלופי עונות, ענפים מתחלפים,
גם גזעים חזקים, עם שנים משתנים,
צבעי חום עתיק הפכו לשחורים,
רק ציירת אחת ואני נשארים.

אני אקליפטוס בן מאה ועשרים,
עצים ותיקים לעולם לא כורתים.

משחק מילים / רני רוזנטל

עֶרֶם מִלִּים וּמִין לַעֲרֻמוֹת מְשֻׁנָּה
זְהִירוֹת! דִּלֵּג עַל עֲרַמַּת הָאֵהָבָה
וְאִבְדָּתָ אֶת טַעַם הַחַיִּים
כְּפוֹת יָדַי לְמַעְלָה, הַפְּרַד בְּבֵת אַחַת,
סֹדֵר לְפִי הַבְּנֵתְךָ וְהִרִי דִּיּוֹקָן עֲצָמִי
בּוֹנוֹס: בִּיכְלֵתְךָ לְשֵׁנוֹת אֶת דִּיּוֹקָנְךָ
לְשִׁחַק מִחֲדָשׁ עַל תּוֹצְאָה שׁוֹנָה.

שרב/ רז סופר

שָׁרַב אֵין סוֹפִי. רֶטֶב גּוֹפִי נִסְפָּג בְּסֻדִּין
הַפּוֹלֵט אֶת חֲמוֹ לַתְּקָרָה
הַמְתַּקְלָפֶת מֵעַל.

מְשַׁקְעִים כְּבָדִים. הַחֲזָאֵי הַפְּנִימִי מַדְגִּים
אֶת שְׁרוּחוֹת שְׁעוֹבְרוֹת מֵעַלִי –
מִצָּפוֹן לְדָרוֹם, מִמְזָרַח לְמַעְרָב
וּבְחֲזָרָה.

רְגָעִים נוֹזְלִיִּים חֲסָרֵי סִבּוֹן. מִיָּם נוֹפְלִים
בְּיָאוֹשׁ
לֹא מוֹצְאִים דְּרָכָם לְנִקּוּז.
פְּנֵי מִשְׁתַּקְפִּים בְּחוּם וּבְיָרֵק –
זֹאת עֲמַדַּת הַנִּרְקִיס שְׁלִי.

חיי משורר/ שולה ברנע

חדר, תנור, מנורת שלחן
מה הם חיי משורר?
היש מי שמבינו?
האם יארכו חיי?
היאמץ כולב ללב?
שמא חתול ג'ינג'י קטן?
היאמר בקר בקר שלום לשכנה?
השאל ממנה כוס חלב?
הבחין במפר קרוב?
הקרא די ספרים בחייו?
הישכיל מהם אם לאו?
היהפך להיות חביב?
היהיה קמץ או נדיב?
היהלק הוזה ברחוב?
או שמא בודד בנתיבו?

שלא על מנת /שולי כהן

שֹׁתֵק אֶת עֲצְמִי לְדַעַת
מְחַפֵּשׂ אֶת עֲצְמִי לְדַעַת
מְדַבֵּר אֶת עֲצְמִי לְדַעַת
כּוֹתֵב אֶת עֲצְמִי לְדַעַת
רֵק
כְּדִי
לְדַעַת
שְׂאִין מָה.

כך אני/ סוזן-שוש בן-עזרא

כֹּתֶבֶת כְּתִיבַת רְצָף
נְטוּלַת מַעְצוּרִים
לֵלָא בְקֶרֶת גְּבוּלוֹת
לֹא מַעְמִיקָה חֹשׁוֹב
הַדְרֹר מְחַלֵּט

בְּכִתְיָבָה הַלִּירִית
אֲנִי שׁוֹלֵטֶת, כֹּתֶבֶת
דִּימוּיִים כְּסוּת מַעְרָמִי
לְגַעְגּוּעִים עֵתִיקִי יוֹמִי
אֶל אֵלָה שְׁלֹא מֵתוּ, רַק
מֵרָאם נָדָם, רִיחַם נְחָרֵט

הָאִיָּה יַעוּרוּ בְּמַחֹל מְקַלְדָּת
לְחוֹלֵל טַנְגוֹ בְּמוֹעֵדוֹן הַשְּׁטִיּוֹן

ילד קרמבו / שוקי גוטמן

הייתי ילד קרמבו,
רגיש ושביר,
משתהה ארכות
מול חלונות ראווה
של קונדיטוריות באלנבי.
נועץ עינים בזהקות בנר כסף,
עוטף עצמי בדמיונות זהר.

ילד קרמבו,
נמס בקלות,
נדבק בוויל תוצרת בית,
ממדף המתיקה,
מקצף ומקציף.
אטום ופריך למגע.

בבסיסי עוגית הפרס,
מי שטרח והגיע עד הלום,
נוגס וננגס.

עם בוא חרף,
אני נעשה רגיש יותר,
וקורא לעצמי
קרמבי.

בראי/ שי שופטי

בְּרָאִי
זוֹ רַק אֶתְ
וְאֲנִי
עוֹמְדוֹת מְפֹשְׁטוֹת
וְרוֹאוֹת
סְדָקִי מְחֻשְׁבוֹת
פְּצָעִים מְגִלִידִים
וּפְתוּחִים
חוֹבְשׁוֹת מְחֻשְׁבוֹת חוֹלוֹת
לְבַד
אֶת וְאֲנִי
בְּרָאִי
בְּרָאִי
זוֹ רַק אֶתְ
וְאֲנִי
מְבִינֹת

עם בוא האביב / שי מדמון

העולם הוא ג'ונגל
ואני חרק שמלחך באדמה
הפוכה מכאן ומכאן.
מפליס את דרכי
בגבעות הפקעות שאנס האדם,
יצמח לו פרח
יפה וגבוה שכסה מעלי את קרני האור
עד שלא ראוני אדני ורמסו את גבי
השאירוני לצרח לקצת אור
ותולעים הם תשוקותי.
כשהג'ונגל צומח, אני פורח
עם כנפי מעל גבעול חטה
דק כזרד צהב כשמש
ועכשו- ימי קציר.

כמעט יום הולדת/

שירה כהן

אָנִי יוֹדַעַת
הַאֲלִימוֹת אַצוּרָה
כָּלֵנוּ רוֹצִים אֶת אוֹתוֹ הַדָּבָר
לִישׁן כָּאֵלוֹ לֹא נִתְעוֹרֵר
לְהֶאֱמִין שְׁלֹא נִתְעוֹרֵר
וּלְגַלוֹת דְּבָרִים טְעִימִים שְׁלֹא אֲנַחְנוּ קִנִּינוּ
עוֹד מְעַט יוֹם הַהִלָּדֶת שְׁלִי
וְאִנִּי מִזְכִּירָה לְעֶצְמִי
שְׁלֹא בְעֵטָתִי
לְאֹפֶן אָדָם זֶר בִּישׁבָן
וְקוֹנָה לְעֶצְמִי תִּיק יָד שְׁנֵיהָ שֶׁל בֵּית הָאֶפְנָה
דִּיּוֹר
אוֹ שְׁאֵנֶל
וְנִזְכָּרֶת שְׁכָל אֶחָד בְּאֶמֶת
צְרִיךְ רַק
זֶר דְּפָנָה עַל הָרֹאשׁ
וּלְבַקֵּר אַחַת לְשָׁנָה בְּמוֹזָאוֹן לְאַרְכֵּאוֹלוֹגִיָּה
וּמֹל פֶּסֶל לְבֵן לְהַגִּיד
כִּכָּה אֲנִי נִרְאָה אוֹ נִרְאִית

ברזל ואדמה/ שי לוביאניקר

מִי אָנִי, מָה אָנִי
סוֹקֵר אֶת הַשְּׂמָמָה.

מִי אָנִי, מָה אָנִי
בוֹאִי, נִשְׁמָה.

לְבַד עִם הַדְּמָמָה
בוֹאִי, נְחַמָּה.

רוּחַ נְעִימָה אָנִי
בְּרָזֶל וְאֲדָמָה .

קווים/ שירלי שמואל

קווים קווים
נמתחים לארפם ולרחבם.

מתעוררת משנתי
ובמבט חטוף בראי מגלה קווים חדשים .
קווים חדשים לדמותי ,
קווים חדשים לתם נערותי.

קוי מתאר, קוי דמיון ,
קווים המסמלים
את מחוג הזמן
שלא נח לרגע ,
לא עוצר לעולם.

קווים- קווים
נמתחים במפת לבי.
מתארים שבילים שעברתי
במסע אל עצמי ,
קווים ישרים ,
לעתים מתפתלים ,
לפעמים נפגשים ולעתים מתרחקים .

קווים המתארים
שבילים בהם פסעתי ,
מקומות בהם דרכתי ,
מנסה דרךם לדיק את מסעי.

התעמלות פשוטה/ שחף ויאר

התעמלות פשוטה:
לצאת מהבית, לחכות בתחנת אוטובוס,
לחשב על שורה סודרת בשיר שלא נכתב,
לנסות לזכר חלום מטריד, להבין מה המסר,
לזכר לקנות חלב בדרך חזרה,
לשתות מים.

צריך לטפל בלחץ הדם :
לעבר דרך קפת-חולים ,
לזכר לרדת בתחנה הנכונה.
לבקש מהרוקח משהו נגד עצירות,
נגד עגמת נפש.
נגד שגרה.

לבקש מאלהים שיקרה נס.

האם לעולם יישאר אדם תמים?/ שישי מאיר

אָנִי מוֹצֵאת עֲצָמִי לֹא פֶּעַם חוֹשֶׁבֶת:
הוּ כִּמָּה תְּמִימָה הֵייתִי.. אִיךְ חֲשַׁבְתִּי כִּךְ וְכִךְ,
כִּמָּה טִיפְשָׁה הֵייתִי
וְלִבִּי מִתְרוֹנֵן שְׁהֵנָּה הַיּוֹם דְּמוּתִי
הַרְבֵּה יוֹתֵר חֲכָמָה וּמְבִינָה עֲנִין.

וְאֲנִי יוֹדַעַת שְׁלֹא יַעֲבֹר זְמַן רַב עַד
שְׁשׁוּב אֶצְחַק עַל עֲצָמִי
בְּנִסְבוֹת חֲדָשׁוֹת לְגַמְרִי וְאֶתְמָה
הוּ, אִיךְ חֲשַׁבְתִּי כִּזֹּאת. אִיךְ נִהְגַּתִּי כִּךְ,
כִּמָּה תְּמִימָה הֵייתִי.

שחורות עינייך/ שלי מזרחי

שְׁלוֹם, יָפָה
מִזְמַן שֶׁלֹּא רָאִיתִי אוֹתְךָ כֶּךָ
מִבְּעַד לְזְכוּכִית שְׁקוּפָה
שְׁחֹרֹת עֵינֶיךָ וּמְחֹסְרוֹת שְׁנָה
גְּדוּלוֹת וּבוֹהֲקוֹת מִבְּעַד לְזִגְגִית זָרָה
טוֹבוֹת וּמִלְטָפוֹת וּמִבְקָשׁוֹת עוֹד פְּעַם
אֲחֵרוֹנָה
לְהֵבִיט בְּךָ, יְלֵדָתִי
מִבְּעַד לְמַרְאֵה שְׁבוּרָה

הֵיִי שְׁלוֹם, יָפָה
חֲיִיךָ הֵם כְּפָרַח הַשָּׁנִי
הָאֵם תּוֹכְלִי לְחַזֵּר וְלִהְיוֹת כְּמוֹתִי
חֲיִכְנִית וּמִלְאָה בְּזֵהָר
מִצְדָּה הַשָּׁנִי שֶׁל הַמַּרְאֵה הַיְשָׁנָה
נִפְתַּחַת עִם בִּקְרָר בְּתַפְלָה
מִתְמַזְגֶּת בְּפֶאֶר שֶׁל אִמָּא אֲדָמָה
הָאֵם נֹסִית אִי פְּעַם, יְלֵדָתִי
כְּמוֹתִי
לְהֵבִיט בְּעֵצְמָךְ בְּאֵהְבָה?

מזדקרות/ שרון אסיסקוביץ

אני אוהב את התחריט
"Ulrich Varnbuler"
של אלברקט דירר –
אני אוהב להסתכל
בשערות המסתלסלות
בזקן-הצואר של הדמות
בדיוקן ובשערות הפרועות
שכמו נפרמות להן החוצה.
עוד אני אוהב מדי כמה ימים
כששערות זקני מתארכות מעט
לעמד מול המראה ולראות
שערות שחורות או לבנות
מזדקרות להן החוצה בעליצות
שלא פעם זרה לי.

*/ שרית עזיזי

בְּכָל הַשִּׁירִים עוֹד לֹא כָּתַבְתִּי עַל אִמָּהוּת
כְּשֶׁאֲנִי מְחַפֶּשֶׁת
חֶדֶר לְהִשְׁכֵּרָה ,
אוּ עֵץ יָרֵק ,
אוּ חֲלוֹן.

אוּ אִיךָ לְהִסְבִּיר אֶת הַצֶּרֶף הַזֶּה
בְּתַרְסֵי שְׂיִפְתַּח פְּתָאוֹם.
אוּ מִיִּשְׁהוּ, שְׂיִבּוֹא
וַיִּטְפֹּל
כְּמוֹ שְׂמוֹצִיאִים עֹצִיץ לְמַרְפֶּסֶת-שֶׁמֶשׁ.

הָאִמָּהוּת שְׁלִי מְסֻבֶּבֶת בְּשִׂכּוּנָה בְּשָׁעוֹת
הַבֶּקֶר
בְּלִי פְחָתוֹנִים.

כְּמָה רְגָעִים.
הַנִּיחוּ לָהּ.

*/ שרונה שלומי

חדר אחד

מזרן אחד

צלחת

קערה

מזלג אחד

סכין אחד

כמה אני יש בגוף אחד?

*/ תמי קויפמן

מהו הבית אם לא פתקי זכרונותי, נערמים
בשדות לבנות וחופנים שנים של אלף לילה
ולילה ויום
ואולי הוא רסיסי אור, עוטפים את גופי בעת
שאני כותבת ומשתהה
ואולי הוא בנותי שיצאו זה מכבר לבתים
אחרים, מותרות בי מגע של לחי רכה ויד
זעירה להוליך אל הגן
ואולי הוא הסדינים שטומנים בי תשוקה
וחלום
ואולי הוא אתה, שמחליק דאגתי וצערי

מהו הבית אם לא אנשיו, מהו הבית
אם לא נשימותי, נשימותיו?

מהו הבית
אם לא קירותיו שעומדים לצדי יום אחר יום
ולילה?
ואולי הוא מדרגות הכניסה שממתינות לי
צעד אחר צעד לדלת שתפתח.
ואולי הוא חלונות חיי, מתדפקים בתוכי כדי
שלא אשכח?
ואולי הוא הגג, שלא דלף מעולם אבל בימים
רעים חסם מראה שמים
ואולי הוא סדקיו שמצירים בי את קמטי
הזמן

מהו הבית אם לא מרק של חרף, ריחו מישר
את גבי הפואב, מעורר געגועי ילדות
מתרחקת
ואולי הוא ריח טגון השניצל פסגת היצירה
של בשול מהיר
ואולי הוא החם שבוקע מתנורים מתחלפים,
מתערבב עם גופי בלילות קרים
ואולי הוא הכביסה התלויה בערבוביה
קבועה על חבל, מנופפת את גופי לרוח
ואולי הוא צבעי חצר מתחלפים ועונות

*/ תום ברקאי

נְתִיבֵי הַלַּיְלָה מְנַצְנָצִים
מִבְּעַד לְדַמְעוֹת עֵינַי
מְנֹסֶה לְאַסֹּף אֶת כָּל הַנְּחֻמּוֹת
לְכִסּוֹת נְחֻמָּה בְּנְחֻמָּה
לְעֵטֵף בְּשִׁמְיָהּ, לְהַחֲבִיא

שְׁבִי אִתִּי מְעֵט,
סִפְרֵי לִי סִפּוּר
שְׁמְרֵי עָלַי מֵהַזָּאב הַמִּתְקַרֵּב
בְּצַעֲדִים שְׁקֵטִים וּמְקַפְּאֵי לֵב
הַזָּאב טוֹפֵף בְּמִסְדְּרוֹן
אֶל תִּלְכִּי

תמונה 1 / תות הרמס סאטורי

מן התמונה שבתעודת הזדהות
אני מביט בי ואינני מזדהה.
מי כבודו? מפר?
אולי הזדה?

ולשם מה בכלל תעודת זהות?
הכתבת מזמן אינה מעדכנת:
מנסבות רשמיות אתה מתרחק
כמו מאש. ובכן?

בחוץ אחר צהרים של יום נשני
שחרור מצפצף מה
שמצפצף. מלקמה
(סדאם פעם שניה?)

אופני רוח/ תמר עיני להמן

" על אשר יהיה שם הרוח ללקת, ילכו... והאופנים ינשאו
לעמתם כי רוח החיה באופנים" (יחזקאל א' כ)

הרוח לא חיה בי
אני רוצה להקיץ ממדבר הרעה
באה העת לקץ הזה,
ולא מפסיקה ללקת
אמר הרוח,
אולי אהבה מתרגשת לבוא
אולי תקיץ אלי
באה העת

זזה יהיה קה:
פנים צרות, פני שלי,
מכרסמות, מכרסמות,
ישרקו מאחורי בוז,
ואני ארכב במהירות
על אופני
והרוח תשרק

*/ תמר חלוצי

אני ילדה מתחת לעורי
ארצה לך
אל נהמותיך המעברות בלילה
הזעם הילדי ישאג, הצפרנים ינעצו.

הנשימות שוב משקרות
מי גורר את מי
אל תוף מי אתה נשפך

ובבקר
אהיה לי לעצמי
אהיה אשר אהיה
אפקד על עצמי לעובדי ולשומרי
והשמט המכה
יכה ולא יפסיק